

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. D.**, zast. advokátkou Mgr. Adélou Jílkovou, se sídlem V Lukách 823, Heřmanův Městec, proti žalovanému: **Krajský úřad Vysočina**, se sídlem Ke Skalce 5907/47, Jihlava, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2024, č. j. 34 A 13/2024-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá pro nepřijatelnost.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **ne přiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2024, č. j. KUJI 39467/2024, sp. zn. OOSČ 220/2024 OOSC/56, ve věci přestupku; tímto rozhodnutím bylo zrušeno a vráceno správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě ze dne 5. 3. 2024, č. j. MUNMNM/20388/2024, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců.

[2] V žalobě stěžovatel tvrdil, že odpovědnost za přestupek zanikla z důvodu promlčení přestupku, žalovaný proto měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z tohoto důvodu zrušit a řízení měl zastavit, nikoli vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému projednání (pro jinou žalovaným zjištěnou vadu).

[3] **Krajský soud** v rámci ověřování podmínek řízení zkoumal přípustnost žaloby, přičemž s odkazem na právní úpravu a četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že žaloba není přípustná, proto ji odmítl. Krajský soud zdůraznil, že správní soudy s ohledem na princip subsidiarity správního soudnictví přezkoumávají až konečné správní rozhodnutí, jímž je věc před správními orgány pravomocně skončena, tedy až po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení. Soudní přezkum správních

rozhodnutí je koncipován jako následný prostředek ochrany veřejných subjektivních práv jednotlivce, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy

[4] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dle krajského soudu vyplývá, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu vydané podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kterým se odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně, v zásadě nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. z důvodu, že nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresátů, neboť není konečným rozhodnutím ve věci

[5] Krajský soud podotkl, že judikatura připustila jen úzce vymezené výjimky, kdy rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž se ruší odvoláním napadené rozhodnutí a věc se vrací správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání, za určitých okolností může zakládat, měnit, rušit či závazně určovat veřejná subjektivní práva nebo povinnosti účastníků řízení. Poukázal na zcela specifickou situaci, kdy v důsledku časové prodlevy v délce několika let mezi vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jeho zrušením k odvolání opomenutého účastníka řízení došlo k zásadnímu zásahu do veřejných subjektivních práv vykonávaných na základě domnělé právní moci prvostupňového rozhodnutí, byť nesprávně vyznačené v důsledku opomenutí účastníka řízení (viz rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 49/2007-44, a navazující rozsudky ze dne 21. 3. 2016, č. j. 2 As 305/2015-24, ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 134/2019-38, či ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 As 34/2020-45). Dalším výjimečným případem, kdy Nejvyšší správní soud připustil možnost podání žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž se věc vrací k novému projednání a rozhodnutí v prvním stupni, byla žaloba osoby, o níž jsou požadovány informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a to v případě, kdy odvolací orgán ve svém zrušujícím rozhodnutí uloží povinnému subjektu informaci poskytnout (viz rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2013, č. j. 7 As 4/2013-81).

[6] Krajský soud v této souvislosti konstatoval, že pokud by skutečně bylo vedeno správní (přestupkové) řízení za situace, kdy vedeno být nemá s ohledem na okolnost, k níž je správní orgán povinen přihlížet z úřední povinnosti, může jistě takový postup obviněný v přestupkovém řízení (stěžovatel) vnímat jako negativní zásah do své právní sféry. Takový zásah však s ohledem na princip subsidiarity soudní ochrany a přípustnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu nelze řešit v řízení o žalobě podle § 65 odst. 1 s. ř. s., není-li napadeno rozhodnutí, *jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti*. V nyní projednávané věci napadené (zrušující) rozhodnutí žalovaného samo o sobě tímto vymezeným způsobem do práv stěžovatele nezasahuje, neboť se nejedná o konečné rozhodnutí ve věci. Námitka promlčení může být vznesena v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí správního orgánu ve věci samé.

[7] Krajský soud se rovněž zabýval tím, zda není na místě stěžovatele poučit o možnosti využití žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že s ohledem na povahu tvrzeného zásahu takovou povinnost nemá; nebyly zde dány pochybnosti o tom, jaký žalobní typ stěžovatel zamýšlel zvolit – jednalo se o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Krajský soud podotkl, že podání žaloby je dispozičním úkonem, jímž se žalobce obrací na soud s žádostí o poskytnutí soudní

pokračování

ochrany a vymezuje jím předmět soudního řízení. Tuto povahu žaloby je povinen soud respektovat, nepředepisuje-li mu zákon výslovně něco jiného (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Afs 24/2005-70, č. 888/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 8. 11. 2012, č. j. 2 As 86/2010-90). Krajský soud se proto řídil ustáleným judikaturním pravidlem, že poučovací povinnost ohledně volby žalobního typu není absolutní; výzva k úpravě žalobního typu není nutná především tehdy, pokud by ani po její úpravě zjevně nebyly splněny podmínky řízení (nález Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 8 Afs 183/2019-52). Právě taková situace dle přesvědčení krajského soudu nastala v této věci, neboť podmínky řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem nebyly dány. Krajský soud odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010-293, dle kterého „[n]ezákonnost, již se dopustí správní orgán při vedení řízení, nejde-li o procesní úkony donucující povahy, které přímo zasahují do autonomní sféry jednotlivce, může být nanejvýš vadou řízení, kterou lze namítat v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí o věci samé.“ Zásah spočívající ve vedení přestupkového řízení v posuzované věci dle krajského soudu nelze řadit mezi zásahy, jež by měly donucující povahu uvedeného charakteru, nelze jej tedy ani považovat za zásah, proti němuž by byla opodstatněná obrana prostřednictvím žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 Aps 4/2010-63). Zákonnost postupu správního orgánu ve správním řízení je tedy možné přezkoumat teprve v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.

[8] Krajský soud nicméně *obiter dictum* k argumentaci stěžovatele uvedl, že pokud za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky došlo k vydání rozhodnutí o přestupku v promlčecí lhůtě, touto skutečností došlo k přerušení promlčecí doby podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a začala běžet promlčecí doba nová. Vydání rozhodnutí o přestupku přitom obecně nelze považovat za zneužití práva za situace, kdy se jedná o řádně odůvodněné rozhodnutí, z něhož je zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vyšel a jakými úvahami se při svém rozhodování řídil.

[9] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá, že dle § 65 odst. 1 s. ř. s. je oprávněn podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti; rozhodnutím je tedy dle tohoto ustanovení takový úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti stěžovatele, přičemž podmínka konečnosti takového rozhodnutí ze zákona nevyplývá. Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu (ledaže by bylo zákonem výslovně vyloučeno), je jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou základních práv a svobod; stěžovatel poukazuje na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a na § 6 s. ř. s., které dle něj obsahují obecnou klauzuli ve prospěch přípustnosti soudního přezkumu. Výjimky mají být vykládány vždy zužujícím způsobem a v pochybnostech má být soudní přezkum umožněn; odkazuje na rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 3 As 28/2005: „*Je-li sporné, zda se na rozhodnutí správního orgánu vztahuje kompetenční výlučka ve smyslu § 70 s. ř. s. ..., je zapotřebí zvolit výklad maximálně dbající zachování práva na přístup k soudu*“. Shodně viz např. usnesení NSS ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002, či rozsudek ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 4 Ans 9/2007). Je přitom zapovězeno, aby bylo ze soudního přezkumu vyloučeno

rozhodnutí, které se týká základních práv a svobod podle Listiny základních práv a svobod. Dle stěžovatele § 65 s. ř. s. nelze interpretovat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce (viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42).

[10] Stěžovatel tvrdí, že rozhodnutí žalovaného zasáhlo do jeho veřejných subjektivních práv, neboť je stále vystavován hrozbě sankce za přestupek a nad to mu vznikají další náklady související s hájením jeho práv. Rozhodnutí žalovaného sice není konečným rozhodnutím ve věci, ale mělo jím být, když již v řízení před ním byly dány okolnosti odůvodňující zastavení řízení. Stěžovatelem totiž byla v rámci odvolání vznesena námitka zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby ve smyslu § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a k takové okolnosti je správní orgán povinen přihlížet z úřední povinnosti. Navíc tato námitka má s ohledem na svoji povahu a dopady na další vedení přestupkového řízení prioritu a její posouzení tak mělo logicky předcházet posouzení námitek ostatních. Tuto zásadu však žalovaný porušil, když sice rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil mu věc k novému projednání, ale námitkou promlčení se vůbec nezabýval. Na rozhodnutí žalovaného je tak nutno pohlížet jako na rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. a umožnit jeho soudní přezkum.

[11] Stěžovatel dále v kasační stížnosti uvádí s odkazem na právní úpravu argumenty svědčící dle něj důvodnosti jeho námítky stran zániku odpovědnosti za přestupek. Trvá na tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesprávné, nepřezkoumatelné, vydané v rozporu s právními předpisy a tedy nezákonné, a bylo evidentně toliko účelově vydané z důvodu předejití promlčení přestupku, když měl správní orgán za to, že vydáním takového rozhodnutí dojde k přerušení běhu promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky.

[12] Nejvyšší správní soud na tomto místě podotýká, že v případě, že je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu pouze stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem. Jestliže tedy krajský soud žalobu odmítl, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby. Nemůže se však zabývat námitkami týkajícími se merita, tedy toho, zda správní rozhodnutí je zákonné, či nikoli (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008-80, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 As 33/2004-98, nebo ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65). S ohledem na rozsah přezkumu, k němuž je kasační soud v dané věci oprávněn, nepovažuje proto kasační soud za potřebné část kasační stížnosti týkající se otázky zániku odpovědnosti za přestupek podrobně rekapitulovat, neboť tyto námitky není oprávněn posuzovat; ostatně je neposuzoval ani krajský soud.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na vyjádření k žalobě a navrhl kasační stížnost zamítnout.

pokračování

[14] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, se s ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, resp. zda je přijatelná. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014-69, publ. pod č. 3181/2015 Sb. NSS či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28).

[15] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[16] V projednávané věci se kasační stížnost týká právní otázky, která již byla plně řešena jednotnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, rozhodující senát přitom neshledal důvodu se od ní odchýlit; Nejvyšší správní soud neshledal současně ani pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost neshledal přijatelnou.

[17] Nejvyššímu správnímu soudu byla kasační stížností předložena k posouzení jediná otázka, a to, zda je přípustná žaloba proti rozhodnutí vydanému podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu (tj. proti rozhodnutí, kterým odvolací správní orgán zrušil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a věc mu vrátil k novému projednání). Nejvyšší správní soud setrval judikuje, že rozhodnutí vydané na základě § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu v zásadě nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; žalobu proti němu je pak třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 2 As 37/2007-111, ze dne 21. 3. 2016, č. j. 2 As 305/2015-24 či rozsudek ze dne 2. 2. 2015, č. j. 8 As 98/2014-47). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, ze které vycházel rovněž krajský soud, připouští toliko soudní přezkum rozhodnutí, jež prolamují platnost rozhodnutí pravomocných, nikoli však přezkum rozhodnutí rušících v reakci na odvolání správní rozhodnutí, jež právní moci dosud nenabyla (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 28. 8. 2007, sp. zn. 4 As 31/2006: „*Rozhodnutí správních orgánů, vydaná podle § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., jimiž byla mimo odvolací řízení zrušena nebo změněna pravomocná rozhodnutí ve správním řízení, jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., a podléhají soudnímu přezkumu, neboť tato rozhodnutí zasahují do existujících hmotných práv fyzických nebo právnických osob, nabytých v původním pravomocně skončeném správním řízení.*“).

[18] Pojem „rozhodnutí“ nelze, jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů i Ústavního soudu, vykládat formálně, jak činí stěžovatel, nýbrž v materiálním slova smyslu. Podstatné je, zda úkon (individuální právní akt) orgánu veřejné moci (správního orgánu) autoritativně zasáhl do právní sféry osoby, tj. tímto rozhodnutím došlo ke vzniku, změně nebo zániku jejich oprávnění a povinností (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1997, sp. zn. III. ÚS 16/96, usnesení ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 233/02, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107, ze dne 31. 3. 2005, č. j. 5 As 35/2004-56 či ze dne 22. 6. 2011, č. j. 4 Ads 49/2011-64). Přestože je tedy úkon žalovaného označen jako „rozhodnutí“, nespĺňuje po stránce materiální jeho znaky, neboť (dosud) nezasáhl do veřejných subjektivních práv a povinností stěžovatele, protože jím nebylo o věci rozhodnuto meritorně a konečným způsobem. Nebyly tak splněny podmínky uvedené v § 5 s. ř. s., v nichž je vyjádřena zásada subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. Teprve konečným správním rozhodnutím, vydaným v případně vedeném novém řízení budou založena, změněna, zrušena či závazně určena stěžovatelova práva nebo povinnosti.

[19] V projednávané věci žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí z důvodu vad, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, konkr. z důvodu, že nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti vůči starostovi města Nové Město na Moravě. Tuto skutečnost shledal dostatečnou pro postup dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, proto se ostatními námitkami stěžovatele nezabýval. Žalovaný přitom uložil správnímu orgánu prvního stupně, aby nařídil ústní jednání, vyslechl stěžovatele a svědky, před vydáním nového rozhodnutí stěžovatele vyrozuměl dle § 36 odst. 3 správního řádu a řádně odůvodnit všechny rozhodné skutečnosti, na základě kterých bude znovu rozhodovat o vině stěžovatele; zároveň mu uložil, aby se řádně vypořádal v novém rozhodnutí se všemi námitkami stěžovatele, které byly uplatněny v odvolání. Věc tak nadále zůstává na úrovni veřejné správy a bude o ní znovu rozhodovat správní orgán I. stupně. Proti novému rozhodnutí ve věci posléze připadá v úvahu uplatnění řádných opravných prostředků, případně správní žaloba. Rozhodnutí žalovaného v dané věci proto nenapĺňuje materiální znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., čímž postrádá hmotněprávní důsledky na sféru veřejných subjektivních práv a povinností, kterým podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu. Stěžovatel na svých právech tedy nebude zkrácen, neboť jeho námitka zániku odpovědnosti za přestupek nezůstane opomenuta, resp. se jí bude povinen zabývat správní orgán v prvním stupni. V tomto řízení je stěžovateli umožněno uplatnit veškerou argumentaci a důkazy na podporu svého tvrzení.

[20] Nejvyšší správní soud není se stěžovatelem ve sporu, že k promlčení, resp. k prekluzi práva je správní orgán povinen přihlížet *ex officio*. Je-li vydáno rozhodnutí o přestupku po uplynutí lhůty, ve které je lze vydat, způsobuje to nezákonnost (nikoli však nicotnost) takového rozhodnutí. Stejně tak však nezákonnost může založit, je-li rozhodnutí vydáno podjatou úřední osobou. V daném případě žalovaný přistoupil ke zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu právě z důvodu nevypořádání namítané podjatosti. Nejvyšší správní soud neshledal v tomto směru v postupu žalovaného (zrušil-li rozhodnutí pro tuto vadu) pochybení.

[21] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od ustálené judikatury,

pokračování

kteřá poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[22] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí městského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu